

De **Zorgelozen** Krant

Editie Lock Down 7 – April 2021

Soelaas

Dit is een roep om soelaas,
een por in de zij, een vriendelijke vraag,
om rekening te houden met alles en iedereen.

We weten, dat is zeer veel, en het zal niet
holderdebolder gaan, maar eerder stapsgewijs,
iets te traag voor de één en wat te vlug voor de ander.

Nu de lente in ons bloeit als zuivere hoop
is het logisch dat we pleiten voor onze,
maar vooral ook voor iéders zaak,
voor alle sectoren een deur op een kier,
een hint en glimp op een vrijer leven.

Want in deze staat niemand alleen,
allen zijn we verbonden met elkaar,
in die stad, dat huis, die straat, die zaal,
allen samen verrijken we ons bestaan,
met het zetten van een tatoeage, het schenken van wijn,
het dansen in de hoge lijnen van abstractie
of het werk in buurthuizen, het ledigen van menselijke noden,
het kleine maar nodige ontmoeten, hier, en daar.

Hier bij de Unie zouden we graag weer aan het spelen gaan,
met verbeelding voor adem zorgen,
voor hem, haar en ook zij daar,
die van volk ontvangen hun beroep hebben gemaakt,
op café of restaurant, op de bus of de trein,
op de massagetafel en in de coiffeurstoel,
in de wachtzalen van om het even welke dienst.

Maar vooral ook voor de jonge veulens, voor zij die
in de fleur van hun leven hun toekomst moeten
leren plaveien, met vallen en opstaan,
vragen we met lichte aandrang, geef hen speelruimte,
iets om op de zenuwen te werken van de oude garde,
iets om hen uit te dagen, om kiemen te leggen voor een ander morgen.

Want helemaal terug naar 2019? Nee bedankt.
Dat willen we hier niet, en naar we horen ook elders niet.

Maar dat is een gesprek voor wat later, ok?

Geert Six

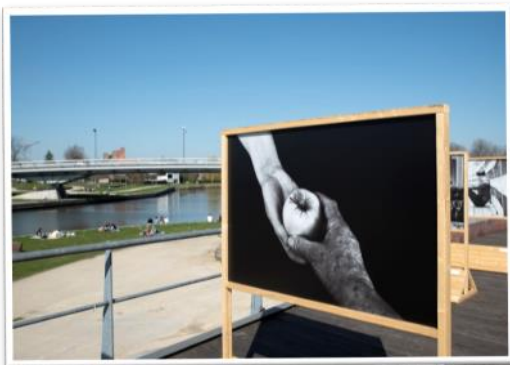
Stefanie Tanghe

Te zien op Track&Trace

Meer dan een jaar geleden kregen we de vraag of we mee wilden werken aan het Track&Trace Fotofestival georganiseerd door de Stad Kortrijk. Of we met enkele lokale fotografen een traject wilden afleggen. Daar konden we geen nee tegen zeggen. Samen met Bernard, Linda, William, Kathleen en Seibert Delbarre gingen we aan de slag met als invalshoek groepsportretten... Maar uiteindelijk:

- doken William Moulin en Linda Dejonghe in de kostuumkoffer van de Unie en lieten hun model selfies nemen met behulp van een spiegelconstructie. (aan de Budascoop)

- zette Bernard Noffels zijn ervaringen bij de Vaart om en verbeeldde zich het thema voedselbedeling. (boven op Bar Amorse, Ijzerkaai)

Track _____ _____ & Trace

- trekt Kathleen Gheysen de straat op in coronatijden en speurt naar ontmoetingen in de openbare ruimte. (Begijnhofpark)

- verbeeldde Seabert Delbarre enkele uitvergrotingen van de coronamaatregelen in zijn appartement, weliswaar met een knipoog. (Openluchtzwembad, Abdijkaai)

*Track & Trace, loopt nog tot zondag 25 april in de Kortrijkse binnenstad
www.trackandtracekortrijk.be*

Oefening in waardering

Ondertussen kijken de zorgverleners nog maar eens bezorgd aan tegen stijgende cijfers en blijven ze zich inzetten om ons zo goed mogelijk te verzorgen. In de loop van de voorbije maanden waagde ik via verschillende kanalen een schuchtere, naïeve poging om hen een hart(je) onder de riem te steken met een brief. Anoniem weliswaar, omdat ik de boodschap belangrijker vond (en nog altijd vind) dan de boodschapper. Tevergeefs dus... en aangezien ik geen sociale mediagebruiker ben, beschik ik wellicht niet over de juiste kanalen of het juiste netwerk en raak ik hem aan de straatstenen niet kwijt. Intussen is ie misschien wat geda-teerd, mijn brief, maar met de toenemende roep om lenteversoepelingen, de hortende op kruissnelheid komende inentingingen, de onrustwekkend stijgende cijfers, de zich steeds opnieuw aanpassende varianten en de uit de hand gelopen aprilgrap van Ter Kamerenbos mogelijks actueler dan ooit. Vandaar.

Dag dokter, keukenhulp, schoonmaker, verpleger, wasserijmedewerker, ... (M/V) en jij die op welke manier dan ook meer dan het beste van jezelf geeft om aan deze crisis het almaar moedelozer wordende hoofd te bieden,

Je was ontgoocheld, die eerste november 2020, een eeuwigheid geleden.

Je was verontwaardigd. Woedend.

Terecht! Zo verdomd terecht!

Ook ik was boos.

En ik schaamde me.

Ik schaamde me voor die landgenoot die jou zonder schroom vol in het vermoeide gezicht sloeg door zijn/haar onbezonnen, onverantwoorde, egoïstische deelname aan lockdownshoppings en andere coronafeestjes.

Ik schaamde me voor die politicus (M/V) die zijn nek introk, haar kop in het zand stak en willens en wetens toestond dat je in het gezicht geslagen werd.

Voor zijn opportunisme. Voor haar dovemansoren. Voor de bochten waarin hij zich wrong, de pet die zij naar de wind zette, de paraplu die hij opstak. Voor de nalatigheden die zij onder de mat veegde. Voor de hartverscheurende keuzes waartoe hij je dwong. Voor je machteloze tranen. Voor de lege stoel aan de feesttafel...

Ik schaamde me voor de voetballer (M/V) en elke andere sport"held(in)" die ongegeneerd, ongemaskerd(!) zijn medespeler om de hals vloog, in het volle besef dat hij heel goed omringd, opgevolgd en verzorgd werd.

Ik schaamde me voor wie zo nodig tot over de landsgrenzen heen toch uit eten of shoppen of naar de kapper moest gaan. Ik schaamde me voor wie het skiën voor één keertje niet wilde laten. Ik schaamde me voor wie de zo noodzakelijke regels en afspraken aan zijn/haar laars bleef lappen onder het misplaatste mom van "individuele vrijheid". Ten koste van medemenselijke gezondheid.

Ik schaamde me voor de domheid, het egoïsme, de zelfgenoegzaamheid.

Ik schaamde me voor de lichtzinnigheid, de onverschilligheid, het gebrek aan solidariteit.

Ik schaamde me voor de huichelarij, ondanks het applaus, de witte lakens, de kaarsen en lampjes. Ik schaamde me voor het gebrek aan respect voor je inspanningen en opofferingen.

Ik schaamde me voor de zogenaamde "coronamoetheid" waarachter men zich verschool, terwijl werd "vergeten" dat 75 jaar geleden een amper vergelijkbare oorlogsmoetheid wél moest worden uitgezeten tot de bezetter werd verdreven.

Ondanks mijn respect voor de doorgedreven inspanningen van velen, mijn begrip voor de moeilijkheden van anderen, schaam ik me nog steeds voor de hardleersheid van sommigen.

Ik kan alleen maar mijn best (blijven) doen en hopen...

Hopen dat de gevreesde, loerende, dreigende nieuwe golf er niet hoeft te komen.

*Hopen dat dat veelgeprezen gezond verstand
eindelijk eens echt mag zegevieren.*

*Hopen dat die landgenoot/landgenote die de dringende aanbevelingen om de
regels te blijven respecteren aan zijn/haar laars blijft lappen, tot inkeer mag/
wil komen.*

Hopen dat de cijfers de curves weer in de goede richting duwen.

Hopen dat de vaccinaties eindelijk eens op kruissnelheid komen.

Hopen dat deze hoop geen ijdele hoop zal zijn ...

*Jij kent mij niet. Ik ken jou niet. En ik wens dat zo te houden, momenteel. Ik
wens je niet te moeten ontmoeten aan mijn ziekenhuisbed. Door mijn gezond
verstand te gebruiken. Door niet alleen aan mezelf te denken. Door me aan de
regels, afspraken, aanbevelingen te houden. Door mijn kinderen en kleinkinderen
nog even niet te knuffelen. Helaas...*

*En misschien, wellicht, ooit, kunnen wij, jij en ik, samen een kopje koffie drinken.
Ergens op een terrasje. Zonder mondmasker, zodat ik je opgeluchte, onbezorgde
glimlach kan zien. Met een stukje taart. En een druppelke misschien. Op de goe-
de afloop. Want daar moeten we op blijven hopen. Aan blijven werken. In blij-
ven geloven. Jij en ik. Desondanks...*

Ik dank je. Waardeer wél wat je doet. En ik mag hopen velen met mij.

*Ik wens je de moed en volharding om ondanks alles door te gaan. Wie zou het
anders moeten doen? Misschien kan dit een onbeduidend hartje onder jouw
loodzware riem zijn?*

Moge het je goed gaan, nu en in de toekomst.

Danny Depypere

Wanneer...

Wanneer iemand iets op de grond gooit
verdient die een boete,
dat gebeurt zelden

Wanneer iemand een bom doet ontploffen,
zal men hem via de camera vinden,
en zal de wet wel gelden

Wanneer betonblokken in plaats van bloembakken voor
stations verschijnen missen we een kans
Wanneer terreur en paniek de beste promotie is voor
veiligheid, raken er veel mensen uit balans

Wanneer een fietspad de slechtste strook om te rijden is,
weten we wat het minste belang heeft
Wanneer auto's blijven rijden op olie
en die gepromoot worden,
dan weten we dat men niet om co2 geeft

Wanneer degenen die het minst eerlijk te werk gaan,
het meest zullen bekomen zal het blijven slecht gaan
Wanneer de eerlijken dan de armen zijn,
vinden schurken dat die moeten zoeken achter een baan

Wanneer die leugenaars het beleid bepalen,
waarom zouden we dan nog gehoorzamen?
Wanneer gehoorzamen ons dwingen om te vervuilen is,
laat ons dan maar onze voetafdruk verlagen.

Wanneer iedereen zijn best doet normaal te zijn,
is iedereen die zichzelf is altijd abnormaal
Wanneer normaal zijn als een machine werken is,
zijn politiekers slaven van bedrijven, ja allemaal

Wanneer het geld de beslissingen bepaalt,
welke plaats heeft dan de natuur?
Wanneer beslissingen voor de natuur genomen worden
hoop ik dat ze zijn voor lange duur.

Wanneer media het grootste deel van hun geld
uit regeringen haalt,
is er nooit echte persvrijheid
Wanneer je weet wie de slaven en machines zijn
vraag je dan eens af:
van waar komt dit beleid

Wanneer de goede oplossingen tegengehouden
worden door lobbyisten,
zullen die oplossingen nooit komen
Wanneer enkel winst belang heeft,
zal iedereen alleen maar over een mooie toekomst
mogen dromen

Wanneer reclame het omgekeerde
van de waarheid mag zijn,
waarom trapt de massa er dan in
Wanneer bedrijven enkel mensen en de planeet uitbuiten,
heeft leven op een andere planeet wel zin?

Wanneer de massa dit begint in te zien,
kan ik hopen op een kanteling van de gang van zaken
Wanneer de massa dan klaar is met de kanteling,
dan pas had het zin dit pleidooi te maken

Jérôme Duchateau
aangepaste versie 14 maart 2021

Orchestre international du Vetex

De Vetex nam zijn nieuwe voorstelling 'Plaza Mayor' op bij de Unie. Ze brachten deze opname in de huiskamers op Paasmaandag via een 'streaming concert'. En zo brachten ze de zon in menig keuken, salon of badkamer. Te herbekijken via deze link:

<https://www.facebook.com/events/261450612360536>

of via deze code:

Nooit,

moet
te
laat
om
te
zeggen
dat
het zachtgekaakt
uitje
hart verwarmend
goed smaakt.

Als jij.

Het gaat u goed.

Filip

Stilte,

stilte
zijn
gesmoorde
woorden
graag
uitgesproken.

Het gaat u goed.

Filip

Wanneer,

wanneer
de
vlam
de
haars
inbalt
wordt
het
is dit
is dit.

Het gaat u goed.

Filip

Honing,

we,
we
hebben
elkaar
voor
het
eerst
gekust.
Er
ziet
een
venster raam
tussen.

Het gaat u goed.

Filip

**'T LEVEN IS EEN KOERS,
DE KOERS IS HET LEVEN.**

Sommigen pedaleren of rijden en danseuse door het leven, anderen rijden zich op de grote plaat het snot voor de ogen. Er zijn er die op de pure macht rijden, erop en erover gaan en op de grote plateau er een kwak op geven. Anderen demarreren, schudden aan de boom, voeren de forcing en rijden met het hol open tot ter dood of voor de gladiolen van de kuspoes. Zij die flanellen benen hebben, geen jus, maar pap in de benen hebben, hangen gauw aan de elastiek, worden eraf gereden, verzeilen in de mongolenwaaier en stappen na de klopp van de man met de hamer in de bezemwagen. Er zijn er die hun leven lang surplacen en harken, de koekenbakkers van het peloton. Er zijn er die een chasse patate doen maar even snel geparkeerd staan, want hun bobijn is af, ze zijn choco. De wielteszuigers colleren en kruipen in de kont van de renner voor hen. De zweetdieven hebben het over hun lekke ketting, kapotte derailleur of gebroken gidon. Weinigen rijden in een zetel of met de vingers in de neus het levensparcours.

Bart Velghe

Waarom stop
je na deze
Ronde?

Bagger en nog eens
Bagger - teveel regels
- vóór je het beseft, kwets
je een dranghek - de fun
is weg.

De man en de Lotto...

Het liep niet goed af.

(sorry voor de spoiler)

Er was eens een man die het groot lot won. Uiteraard kon hij zijn eigen ogen niet geloven. Hij haalde er een buurman, een buurvrouw, een vriendin bij... zien jullie ook wat ik zie? Dat zagen ze. De cijfers klopten. Geen twijfel mogelijk.

Toch aarzelde hij om het bedrag te gaan innen. Zag hij daar nu echt een 6, of was het toch een 0? Het leek hem niet haarscherp en toegegeven, zijn geraadpleegde burens waren ook al niet meer van de jongsten. Wellicht hadden zij in hun enthousiasme ook het cijfer verkeerd gezien. Hoe groot zou de ontgoocheling niet zijn in het buurtwinkeltje, om in het bijzijn van bekenden, in een euforie te moeten aanhoren dat hij beter eens een oogarts zou raadplegen. Uiteindelijk bracht een loep, ooit gekocht in de kringwinkel en nu in een of ander hoekje gevonden, het bevrijdende soelaas. Het was wel degelijk een 6!

Vol vertrouwen trok hij naar Marjetje om daar de boel omver te blazen met zijn formidabel nieuws. Wat zou zij ook trots zijn, dit formulier aan deze onwetende verkocht te hebben! En zo geschiedde. En zo begon het avontuur.

Aanvankelijk ontvouwden zich grootse plannen voor zijn geestesoog. Stel je voor, wat was er allemaal niet mogelijk vanaf nu? Geen zorgen meer! Uitstapjes, reizen, etentjes, cruises... er kwam maar geen eind aan de mogelijkheden. Het leek wel of hij hoefde enkel met zijn vingers te knippen en het gebeurde allemaal. Even oefenen toch... knip knip knip. Joehoe! En zo gebeurde het dus inderdaad. Wat een zalige tijd was er aangebroken, niet te doen! Tot...

Wat als... al dat mooie geld op de bank door een of andere crisis – een pandemie, ik zeg maar wat – verminderde in waarde? Wat als malafide slechteriken (zijn er andere?) hem al zijn geld ontfutselden via een verstrooide klik op een mailbericht? Wat als er een nieuwe beurscrash

kwam en hij al dat moois in rook zag opgaan? Wat als zijn belegging in spraaktechnologie – DE toekomst toch – hem sprakeloos en zonder centen achterliet? Er stond hem maar één ding te doen: die beurs dag en nacht raadplegen om tenminste op het ergste voorbereid te zijn. En zo geschiedde.

De ene dag euforisch, de andere wat minder, om op het eind van de week te eindigen op een dieptepunt. Zo ging het week na week. Gelukkiger werd hij er niet van, maar het gaf toch de nodige zekerheid. Ja toch? De angst begon hem na een tijd meer en meer om het hart te slaan. Hij sliep niet meer, werd er ziek van. Al zijn mooie dromen zo voor zijn neus weggekaapt zien door gebeurtenissen die zeker stonden te... tjah... gebeuren... zeker? Wel ja, naar zijn aanvoelen toch wel. De geschiedenis leerde nu eenmaal deze harde lessen. En geschiedenis kan je niet ontkennen.

Hoe dit verhaal eindigt? Niet zo best vrees ik. Of toch?

De man kwam tot de vaststelling dat het fameuze cijfer 6 hem toch niet zoveel geluk had gebracht. Een tijdje wel, ja, en daar bleef hij heel dankbaar voor. Maar daarna... nah, dat kon hij wel missen als kiespijn. Dus besloot hij gewoon door te gaan met zijn leventje zoals hij altijd deed, simpel en zorgeloos. Het geld schonk hij aan allerlei goede doelen waarin hij geloofde. Hij liet het los... en voelde zich bevrijd.

Al... bleef de heimwee kriebelen naar al het moois dat hij had mogen beleven. Toch nog eens een formuliertje invullen?!?

Linda Dedeurwaerder

IK HOU VAN JOU

jij die zegt dat je het beste wil voor iedereen
dat je zonder vlees niet kunt eten
dat je zonder keuken niet kunt koken
je zonder badkamer niet kunt wassen
zonder de media niets kunt weten
jij die zegt dat je zonder televisie
's avonds niet weet wat gedaan
dat je zonder wekker niet tijdig kunt opstaan
dat je zonder telestraling niet kunt communiceren
dat je er zonder privévervoer niet kunt komen
dat een automaat beter is dan een loket
dat je zonder entertainment niet kunt dromen
dat het met minder energie niet zal gaan

jij die zegt dat alles goedkoper moet en altijd meer
ongeacht de consequenties voor de producent en de verdeler
ongeacht de consequenties voor de natuur die zwijgt en ondergaat
jij die zegt dat je er als consument niets kunt aan doen
dat politiek niets is voor jou
jij die reist maar niemands verhaal beleeft
die bij elke vernieuwing al het vroegere vergeet
dat je niets hoeft te onthouden
zelfs niet die laatste keer dat je verliefd was

als ik je wil omhelzen zeg je
dat we moeten wachten, altijd wachten
je zegt dat jij je nooit afvraagt waarom je bestaat
dat ik op mijn verjaardag
er niet mag op wijzen dat wij stervelingen zijn
je zegt dat ik de pret bederf
dat je nooit moe bent
dat de liefde normaal is
dat de liefde een feit is
dat het leven zo is

ik hou van jou
onvoorwaardelijk
we moeten praten
zingen lezen dansen
want ik geloof je niet

Altijd tijd

Ze zaten samen op die bank bij de rivier. Er waren eenden en meerkoeten met verse kuikens, en waterlelies die hun wortels diep in het water lieten neerhangen. Er woei een zachte warme bries, vanuit het westen. Ze hadden het gehad over de kleedjes en de bloemen die haar dochter schier dagelijks voor haar kocht, over haar chronisch stoelgangprobleem en over wanneer de cafés eindelijk terug zouden opengaan na de crisis. Maar hij wou vooral weten of ze zijn jongste brief goed had ontvangen en gelezen, en wat ze er van vond. Dus vroeg hij het haar.

Ze antwoordde dat ze de brief ontvangen had en verwees daarbij dadelijk naar hoe ze in haar vroege pubertijd liefdesbrieven had gekregen van een leeftijdsgenoot, nu 60 jaar geleden. Ze vertelde hoe het destijds een hele strategie had gevergd om zijn brieven bij haar te krijgen zonder dat haar moeder het te weten kwam. Ze keek daarbij niet naar hem maar naar elders, ergens in een ver verleden dat haar ineens opnieuw zo dichtbij leek. Zoiets kon hij van haar verwachten. Zij gleed soms weg. Ze was een bloem, een vis, een wolk.

In een poging haar aandacht terug bij hem te krijgen zei hij: 'Waren die brieven zo mooi als de mijne?' Ze keek hem aan met al haar ogen, zonder schroom, en antwoordde: 'Het waren mooie lange brieven. Zo mooi schrijven kan ik niet. En zijn handschrift was zo sierlijk. Wat jammer dat ik die brieven niet bewaard heb.'

Hij raapte een kei van de grond en gooide hem rakelings over het wateroppervlak. Het water schrok van zijn woede. Hijzelf ook. Hij wou iemand belangrijks voor haar zijn. Hij wou een man zijn waar zij naar uitzag wanneer ze wou dat een man naar haar keek.

Hij dacht er aan hoe hij haar in het dorp, waar ze allebei zowat gans hun leven woonden, vaak moet ontmoet hebben zonder aandacht aan haar te besteden. Zij was iemand van het volk. Het volk waartoe hij niet behoorde. In de fabriek waar zij werkte en de plaatsen waar ze tijdens het weekend ging dansen, waren zowat alle mannen verliefd op haar. Zij was verliefd op Will Tura. In haar gedachten klonk zijn 'Eenzaam

zonder jou'. Hij daarentegen leefde ver van daar, bij de helden van de nieuwe rockmuziek die zijn leven vulde. Van bij het begin van zijn puberteit was hij het dorp en zijn mensen, waar zijn ouders hem verwekt en gevoed hadden, vergeten. Hij woonde er, vond er onderdak; zij was er thuis.

Pas een half leven later was hij verliefd geworden op die lokale wereld, waarin hij meer dan hij ooit vermoed had 'een gekende' was. Hij werd één van de cliënten in het dorpscafé, bezoek na bezoek meer 'één van hen'. Hij zat er wekelijks solitair aan zijn tafeltje en observeerde het cafévolk. Zo had zij hem ooit uitgenodigd om wat zij 'bij ons' noemde te komen zitten. De wekelijkse samenkomsten van die spontaan ontstane vriendengroep waarvan zij, en u ook hij, deel waren, hadden elkaar in de loop der seizoenen opgevolgd. Soms viel er iemand tijdelijk of definitief weg. Veroudering, ziekte, dood.

Voor de viering van haar gouden bruiloft had hij info over de geschiedenis van haar en haar man gezocht bij de mensen die haar beter kenden. Om een speech te schrijven, een ode, en die op dat feest voor te dragen. De drank had er gevloeid, net als de liefde. Toen hij met haar slowde, deed hij zijn ogen dicht, voelde hij haar lichaam tegen het zijne.

Later, nadat haar man was overleden, waren ze in de stroom der gebeurtenissen intiemer vrienden geworden. Wanneer, op één van de warme zomerdagen daarna, per toeval dat niet bestaat, zijn blote arm de hare raakte, en hij de kleur van haar ogen had leren kennen, was de ervaring intenser: ze was voor hem dat geworden, waar geen psychologie of waardesysteem vat op heeft. Iemand wiens aandacht hij de rest van zijn leven zou zoeken.

Toen ze later een hartoperatie moest ondergaan en de dood ten tonele kwam, was zij bang geweest, hij ook. Hij wist dat, indien ze het overleefde, hij geen kans meer zou laten verloren gaan om haar te beleven. Hij zou haar nooit afstaan aan de dood. Hij wou haar in zijn verhaal en zichzelf in het hare. Zij bleef leven. En het leven was haar lief, hem ook.

Ze werden vrienden voor het leven. Zij noemde hem af en toe 'mijn vrijer'. Hij vertelde haar liefdesverhalen. De mens is met de

degenererende cellen van zijn lichaam gedoemd om alles te vergeten en te verliezen: doch zij werd deel van wat hij nooit meer kwijt wou. Zij was onvergetelijk geworden.

Haar levenslust had hem overhoop gehaald. Hij moest niet al te verliefd worden op haar. Het leven moest niet al te ingewikkeld worden. Zij hadden elk hun eigen leven en hun eigen familie en hun eigen lot. Ze zat naast hem en had haar kleed tot boven haar knieën opgetrokken om maximaal van het zonlicht te genieten. Met verwondering keek hij naar de lijn van haar hals. En naar die gloed binnenin zichzelf, die zij met haar ondeugd verwekte.

Hij nam een tweede kei, ditmaal een grotere, en gooide hem nu nog krachtiger over het water. Daarmee grote kringen, die uitdijden tot aan de oever, veroorzakend. Hij zei: 'Heb je mijn jongste brief gelezen? Vond je hem mooi?' En zij bleef maar lachen en ademen en het normaal vinden dat mannen uitzien naar vrouwen; zoals ze wist dat hij uitzag naar haar. In de rivier beet een mannetjeseend zich vast aan de hals van een vrouwtjeseend.

Zij had een fles alcoholvrije bruisdrank meegenomen. Toen hij het kurk loswrikte vloog het hemelhoog. Na een dans in de wolken, viel het aan de overkant van de rivier in het onkruid terug op aarde. Zo zaten ze aan de waterkant, in de zon, terwijl boven hen witte wolken traag en loom in de blauwe lucht voorbij gleden. Zij legde haar hoofd op zijn schouder, zoals in dat liedje dat zij beter kende dan hij. Het zou nu gauw tijd worden om terug naar huis te gaan, elk naar het zijne.

Hij wou nog een laatste steen in het water werpen en stond er aarzelend mee in zijn handen, met zijn ogen dicht. Hij rook de rivier, de geuren van de bloeiende waterplanten en het onkruid, hoorde het verkeer in de verte. Zij sloot haar armen om zijn lenden, drukte zich van achter tegen hem aan. Als om hem te melden dat ze er altijd zou zijn. Dat zij bestond. Dat alles goed was. Voor eeuwig en altijd.

Toen het gevoel van haar omhelzing vervaagde en hij geboortedronken zijn ogen terug opende, stelde hij tot zijn onthutsing vast dat hij moederziel alleen was; geen spoor van haar aanwezigheid, enkel de wolken en de rivier. Misschien was het een droom geweest, iets zoals de

grijns van de kat in 'Alice in Wonderland'. Op de bank meende hij nog heel vluchtig de weerschijn van twee wijnglazen en een lege fles te zien. Sporen van wat nooit gebeurd was? In het vuilnisbakje naast de bank lagen blauwe mondkmaskers. Ze schreeuwden de nieuwe werkelijkheid. Die nieuwe orde. Die frustratie. Hij wist dat ze echt bestond en ergens woonde. Dat hij er welkom was. Dat zij, voor bezoekers, twee witte plastic stoelen had klaargezet voor de deur van haar huis. Ze hield van mensenverkeer. Ook indien hij haar zou bezoeken zou hij anderhalve meter van haar moeten blijven, zittend, staand, wandelend, terwijl zij en alles ouder werd. Omdat de dood rond hun cellen en hun liefde danste. Omdat het nu zo was. Klote.

Behoedzaam legde hij de steen terug op de grond. Het water was rustig. Hij mocht het niet storen. Het water zou alles aan de bomen vertellen en de bomen zouden het die avond verder vertellen aan de maan. In een fluistering die geen mens ooit kon horen. In al zijn woorden en daden tekortschietend, blijft de mens de keuze met stenen te gooien of alles te omhelzen zoals het is. Het verlangen, de weemoed en het verdriet. De verloren kansen en de kansen die resten.

Tijd zou er altijd zijn; tijd om bang te zijn en tijd om lief te hebben.

José Vandenbroucke
21 maart 2021

HET CORONAVACCIN

#Joris Brys
zit op mijn tafel
in mijn gsm.
Ik stuur hem
een berichtje
in de app.
Hij zei dat het druk
was
in de fabrieken van
(Pfizer) (?)
door de productie
van het coronavirus.
Gaan ze dat virus nu
ook al
beginnen
produceren?
Joris ziet er mij
een lekkere, leuke
jongen uit.
Hij mag blijven.
#StuBru ook.
Het virus mag weg.

WOLKEN

De wolk duiven
landt.
De grijze wolk blijft
hangen in mijn
hoofd.

Het weer en het
nieuws zijn donker en
wisselvallig.
Iemand vraagt
of ik blind ben.
Achter de wolken
zit misschien
een regenboog.

EEN

Het geluid
van de wekker
van mijn gsm
is niet
irritant
genoeg.

Ik lig en
blijf liggen.

Versteend,
verstomd,
verweesd
blijf ik achter.

Geluiden en
gedachten.
De dagen en
de nachten
worden één.

Track & Trace

*"Ik rook. De beer ook. Hij rook zo lekker naar thuis.
Naar bed. Naar dromen. Ik snuif er één keer per dag aan. Niet vaker.
De geur vervliegt sneller als je eraan ruikt."*

Dit fragment komt uit *Rozengeur*. Een verhaal dat Wannes Cappelle van Het Zesde Metaal schreef bij een foto van Rudi De Bruyne in het kader van het Track&Trace Fotofestival. Bij de Unie las onze Fred Haguma, geassisteerd door Wannes, de tekst in. Het resultaat kan je beluisteren op <https://www.trackandtracekortrijk.be/audioparcours/rozengeur> of door de code te scannen. (tekst, opname en geluid: Wannes Cappelle en Robin Aerts / stem: Fred Haguma)

Het Klimaat. Herwerkt.

Het klimaat herwerkt, inderdaad het klimaat herwerkt, geoptimaliseerd, kan het nog, mag het nog, zou het nog, of is en was het toch allemaal al lang te laat? Want, welk weldenkend mens kan deze wereld nog normaal vinden, een wereld waar met emissienormen en -kosten wordt gewerkt, gehandeld en verhandeld. Een wereld waar pakweg België aan een bepaalde kas of kassa kan en mag passeren om hier ter plaatse meer te kunnen vervuilen - zwaar vervuilende industrie, auto's, vrachtwagens... noem maar verder op... door emissies allerhande. Dat zij dus aan die kassa kan en mag passeren om bijvoorbeeld nog schone lucht van elders op te kopen om hier dan weer nog meer te mogen vervuilen, met ons aller eigen gezondheid in de weegschaal omdat één of andere economische activiteit alhier nog best veel winst, geld en groei kan leveren en opbrengen. Teneinde dus het prestige en de standaard en status in de kijker te kunnen blijven zetten van een volk als het onze, dat anders wel zwaar gebukt gaat volgens mij onder het mankeren van een echt geluksgevoel en integendeel zich meestal depressief, moe, zegend en klagend (en terecht waarschijnlijk) en burned-out door het leven moet trachten te slepen. Alweer voor hetzelfde doel: zich materieel zoveel en hoog mogelijk verrijken. 'HOGER', of zoals ze bij den NMBS, mijn laatste werkgever ook herhaaldelijk zegden, hoe hoger het verdiep waarop je werkt (mag werken, want dat is niet voor iedereen weggelegd natuurlijk en uiteraard), hoe hoger je functie, hoe hoger je wedde en hoe minder gemakkelijk ze dus ook aan u kunnen, wegens: 'te hoog'. Werk je dus op pakweg het twintigste verdiep, dan zit je dus al redelijk save, hoog en droog hé... Ik nam afscheid van de NMBS vanop het gelijkvloers... gelukkig maar! Dus goed, kort en bondig herhaald wat ik hiervoor wilde duidelijk maken: rijke landen kunnen dus nog altijd gezonde lucht en klimaat van armere landen (af)kopen om het klimaat nog wat verder en verder naar de kloten (excusez-moi le mot) te helpen.

Dan vraag ik mij af, welke gezond denkende mens heeft dit, zo'n systeem uitgevonden, mogen uitvinden en vooral ook mogen implementeren in deze en onze al zo zieke wereld en misschien vooral, welke instanties, mechanismes, hefboomen en ratings maken en hebben zoiets mogelijk gemaakt. Wie en wat heeft in godsnaam zoveel macht gekregen (veel te veel dus) en vooral waarom, heeft dit wel zin, wel nog zin, als de wijzer

nu al zo lang de verkeerde richting uitdraait op allerlei meetbaar gebied - gezondheid, psychische en fysieke en dus luchtkwaliteit en klimaatveranderingen, klimaatvluchtelingen... die nefast zijn en al vele mensenlevens verspreid over onze globe hebben geëist, veel te veel. Wanneer zelfs slechts één eigenlijk al te veel zou moeten zijn geweest en alle alarmbellen had moeten doen afgaan! Maar: geen slapende honden wakker maken! Integendeel, we gaan nog even door op het ingeslagen pad, het enige en goede pad, het pad van het grote geld. Want: er kunnen wel nog wat rijken bij en bovendien diegenen die al rijk zijn, voelen zich bijlange nog niet rijk en invloedrijk genoeg en willen er best wel nog een kasteeltje ofzo bij hoor. Dus waarom het en dat dan laten hé, nietwaar?

Ik wou het hier via dit forum dus even hebben over dit superbelangrijk wereldprobleem, waarschijnlijk wel het belangrijkste, want zo allesomvattend van wat verkeerd gaat op deze en onze enige werldebol. De laatste jaren en decennia meer en meer en prominent in de spotlights gezet door vooral jongeren wier toekomst er dan ook zeker wat dat betreft minder en minder rooskleurig uitziet. Ook schijnbaar door die andere spelbreker, corona - Covid19 volledigheidshalve geheten, wat naar de achtergrond verwezen (en met graagte lijkt het wel - oef, daar zijn we dan toch alweer even vanaf). Eigenlijk moet het makkelijk zijn om een nog groter probleem dan dat waar we nu al bijna meer dan een jaar mee af te rekenen krijgen, wat on hold te gaan zetten, terwijl de klok genadeloos voort tikt en de échte verantwoordelijkheid en verantwoordelijken niet of toch meer dan onvoldoende worden bereikt. Laat staan kunnen worden bereikt, want je kan er niet aan! En al zeker niet door het gewone volk of moet ik zeggen gewoon volk, het gepeupel, kreupel, arm, nietig, schuldig verzuim dus en alweer! Dat moet toch gemakkelijk zijn voor al die hoge omes, zij die er zagezegd en -genaamd toe doen dus en er iets over te zeggen kunnen hebben, want belangrijk genoeg geacht. Het daar nu even niet meer hoeven over te hebben, het weer wat te kunnen laten rusten (lees dus: nog erger laten worden), terug wat voor zich en ons uit te kunnen schuiven, oef! Wat een opportuniteit, zeg! En: niet laten liggen hé. Alhoewel al lang over datum!

Men spreekt daar nu even, waarschijnlijk gemakshalve, niet meer over. Maar, als pannen uit uw dak beginnen te waaien, die vorte Polar Vortex jaarlijks mag terugkomen kosteloos en zonder abonnement, bomen door rukwinden uit hun eigen grond worden gesleurd en dwars over

meer aan die lange termijn, die wordt immers toch alleen maar rampzalig en obscuur, duister en verduisterd.

Dus: logisch zat, gordijnen toe, cases closed toch, wij vliegen wel naar de maan of mars mocht het nodig worden of zijn. We zijn daar trouwens toch ook wel al geruime tijd mee bezig, voor mocht het nodig worden (voor mocht het dan toch zo ver komen, lees: voor als we er dan toch in zouden slagen het toch zo ver te laten komen...) om dan toch van hier te moeten vluchten, omdat het hier een beetje te warm onder onze voeten wordt en aan geld zal het ons al niet mankeren toch. Hebben wij er ons ondertussen al ruimschoots en meer dan loyaal en toereikend van voorzien. Ondertussen schepten we al lang tonnen (geld) en ja, ondertussen hebben wij ons dan toch al goed en vooral kostelijk kunnen amuseren met al die domheid. Ja, van wie eigenlijk, het gewone volk, volk dat toch maar gewoon is, want zal er eigenlijk uiteindelijk nog iemand weten hoe dat allemaal begon?

De geschiedenis zal het schrijven, ver, heel ver in de toekomst, voer (voor in hun geschiedenisboekjes) voor ons verre nagezanten. Dus eventueel en dan zullen die (weeral) zeggen en denken: WTF, hoe is dat toch ook ooit zo ver kunnen komen, kunnen gebeuren? Dus en bovendien who cares? en euch après nous, le déluge (na ons de zondvloed) hein of hé, of, tja, hoe gaan we dat nu weer eens uitleggen? Och, laat ook maar, tenslotte. Is 't eigenlijk nog wel uit te leggen, allemaal? Vraag ik mij af, en zichzelf allemaal ook denk ik, jij niet???. Wie zal het zeggen, wie weet het nog... is nog zo slim? Heeft nog zo veel macht en integriteit en ethiek? Ik vraag het mij af, in al mijn pessimisme dat toch zo smacht en op zoek is naar terug wat optimisme, een positief verhaal, van en voor alle mensen, en niet alleen voor die fucking zelfvoldane happy few!!! Ik hoor het graag, verder ... later up!!! May be. Hopefully. I hope but. RIP because: what can we do else and better? Dus: après nous le déluge dan toch maar? Vraag ik mij af! Be good!!!

Johnny Verkest

TEKSTJE VAN WELEER

Tijd lijkt soms een eeuwigheid
Soms een fractie van een seconde

Woorden zonder betekenis
Een leeg gesprek
Beter dat dan niets??????

HANDDRUK

Stevige handdruk onder vrienden
Losse handdruk onder vreemden
Slappe handdruk bij oppervlakkigen
Vaste handdruk bij geliefden
Een hand-druk

De zon lonkt
Een mooie dag in 't verschiet
Genieten maar

Gezellig 'de stad' met vriendin
    eerst wat over de markt gelopen
Winkels bekeken
Kleedje gespot
    Lekker gegeten
Ketting gezocht
    uiteindelijk kleedje gevonden
En veel, veel, veel gekletst

Anja Brugghe

Oefening in geduld

Ondertussen kijk ik vanuit mijn kot (met onverhard hofke waarin speenkruid en bosanemoon gul-uitbundig met gele en witte sterren strooien, bladeren van haagbeuk en meidoorn uit hun knoppen barsten, noeste mussen, merels, mezen, ... ijverig nestmateriaal verzamelen, fluitend en vechtend hun territorium bewaken en baltsend naar de gunsten van partners dingen, salamanders uit hun winterrust ontwakken, ... kortom de lente fel de achterhoede van de winter verjaagt en het bewind in handen neemt) naar de dag waarop mijn eega en ik jullie weer ongemaskerd (maar met propere handen) van drankjes mogen voorzien in de bar van de Scala.

Soit.

Groeten,

Danny Depypere

Stefanie Tanghe

Schrijfoefening

Sinds het onverwacht totaal verlies, ook wel perte totale genoemd, van onze auto op 1 maart van het jaar des heren 2020 – het lijkt een eeuwigheid geleden – en de pandemische invasie van een onooglijk wezentje met vergrendeling, beter bekend als lockdown tot gevolg, twee weken later, hossen mijn eega en ondergetekende (tijdens het tweede corona-offensief officieel togetreden tot het groeiende leger op de kap van de hardwerkende Vlaming terende parasieten die het voortbestaan van de sociale zekerheid op de helling zetten en nog weinig andere legitieme redenen van bestaan hebben dan zo veel mogelijk te consumeren tot meerdere eer en glorie, lees rijkdom van dictator Economie en zijn adepten de aandeelhouders en aanverwante roofmensen en neen, niet in een zwart gat gevallen, integendeel, eruit gekropen, langzaam weer wennend aan het licht, opgelucht om niet meer te moeten opdraven voor een (politieke) werkgever en zijn administratieve slippendragers die er gewaepend met onverschilligheid, regelneverij en opengevouwen paraplu's in slaagden om een droomjob om te toveren tot een nachtmerrie en aan wie dezelfde ondergetekende twintig jaar lang zijn parels voor de opportunistische zwijnen heeft gegooid, wat nogmaals bevestigt dat idealisme niet loont en heel dicht aanschurkt bij naïviteit en dat politieke beloftes dikwijls loos zijn... doch dit terzijde), hossen mijn eega en ondergetekende dus, dagelijks vanuit ons kot van hot naar her doorheen onze gebetonasfalterde regio, *hetzij* op jacht naar de noodzakelijke waren om onze primaire, secundaire en zelfs tertiaire noden en behoeften te lenigen, *hetzij* op – ondanks haar herhaaldelijk tevergeefs aandringen om toch binnen te komen voor een potje koffie – coronaveilig bezoek buiten op het terras of als het weer echt te bar is net binnen de openstaande garagepoort bij mijn hoogbejaarde moeder (“we zitten hier weer in onze schone salon, wie had gedacht dat we dat nog zouden moeten meemaken”), *hetzij* gewoon op wandel ter smering en onderhoud van onze onder wordende knoken en ons geestelijk welzijn, waarbij we om de haverklap geconfronteerd worden met de mijn ergernis wekkende manier

waarop wij Vlamingen onze kostbare persoonlijke en openbare ruimte in toenemende mate blijven verkrachten, wat me tot de slotsom verleidde dat de Vlaming zichzelf in deze nog niet zo lang geleden door de drie-eenheid Kerk, Kut en Kapitaal (dixit wijlen cabaretier Robert Long) met wisselend succes gedomineerde en sindsdien in toenemende mate hyper-individualistische, neoliberale samen(?)leving heeft veroordeeld tot een reeks de oorspronkelijke tien aanvullende geboden:

Bovenal bemin het geld
Plant een huis op ieder veld
Bouw daarrond wat koterij
Tuinhuis en garage moeten erbij
Stort je tuin vol met beton
Duld mos noch kruid in het gazon
Spuit elk beestje naar zijn god
Snoei struik en boom tot op hun knot
Knip hark poets dat is je lot
En SUV je ulciem genot.
Oh ja, koop ook een hond
Laat hem lopen in het rond
Maar ruim vooral niet op die stront!

Danny Depypere

Een lied bezingt
Een woord beslaat
Dromen we nog
van licht in leven
Gaat iemand ons voor
omdat het moeilijk vindbaar is
Of is het daar waar niemand kijkt
of het durft te dromen

Linde Moreel

Allez,
stap eens
door.

Sorry,
Ik ben aan
't wildplassen.

Wandelen in
eigen streek
Aflevering 1

DELPHINE,

Ik ging niet naar de
badstad.

Ik ging naar een
andere stad.

De stad met de
toeristen en de
hotels
en de bommen die
er vielen gedurende
een oorlog.

De stad met de
musea en de
poppies.

We spoorden
samen.

We namen de bus
en de trein
vanuit die andere
stad.

De bus bracht ons
ook, met
mondmasker,
want ze werkten op
het spoor en er was
overal corona.

We vrijden zonder
mondmasker.

We aten zonder
mondmasker, een
valentijnsmenu.

Hij bracht me op het
verkeerde spoor.

Het was éénmalig.

Het weekend was

éénmalig.

Het valentijnsmenu
was éénmalig.

Corona is niet

éénmalig.

Het duurt al een jaar.

Een jaar pauze.

de CORONAPAUZE.

*antwoord op 'abracadabra in
zijn slaap' van Delphine
Lecompte*

*Miep Lambrecht
maart 2021*

Het NU wil wat

Geregeld stel ik bij mezelf vast dat ik in het kader van een gesteld doel vooral sterk toekomstgericht leef. Ik word zowel mentaal, materieel, als fysiek door die ene aspiratie meegezogen. Tegelijk dringt het NU zich dwingend op. Bijna lijkt het alsof ik onder het doeljuk in het NU niet voluit leven durf. Aan de tijd die me rest, ontbreekt inderdaad een vorm van kwaliteit. Waarom ik het mezelf toesta, weet ik niet. Ik meen te kunnen stellen dat ik betrekkelijk in vrijheid leef. Edoch, waaraan bezoedel ik me dan?

Om kortweg ervoor te zorgen dat hét eigenste doel in al zijn facetten doorgaat of slaagt, durf ik me van nature sterk te focussen. Ik kan dit zien als een uitmuntende eigenschap; mijn gedrag wijt ik losjes aan die uitstekende eerste indruk die ik nalaten wil. Sterker nog. Meestal organiseer ik de tussentijd alsof ik een draaiboek doorneem. Niet elk eindpunt is logischerwijs gelijk, en toch krijg ik telkenmale de idee dat ik het script niet voor het eerst lees. Het scenario zuigt me ruwweg zo goed als onafwendbaar op. Het levensnoodzakelijke erbinnen schopt me en houdt me zo lang als nodig in de ban. In dat opzicht leef ik steeds waarachtig, gedreven én gericht; wat ik als subliem kan benoemen. Natuurlijk geeft deze aanpak meteen een krachtig signaal; ik verlies mezelf tenslotte eens niet in de chaos.

Ernaast, en als de kans zich voordoet, kan ik stellen dat ik overwegend feilloos de eindmeet haal. Van enig organisatietalent getuig ik dus evenzeer. Desondanks zegt die onderzoeker in me dat ik binst iets over het hoofd zie. Voor dat wat zich in het NU levensecht aandient, ben ik blijkbaar slechtziend. Als die me uitnodigt, pas ik veelal. Voor betrokkenen van dienst heb ik zelfs een ongedwongen, pasklaar antwoord. In functie van 'een eindmeet' heb ik het immers druk. Uiteraard ensceneer ik die goede indruk slechts. Ik besef dat ik in de tijd die de zenders van me opeisen vaak niets verricht. Zelfs, door dit te schrijven, grijpt een gevoel van schaamte me meteen.

Helemaal baal ik als ik bedenk dat ik wellicht gedwee gespeeld van het ene doel naar het andere leef. Vooral als de kans zeer reëel blijkt dat sommige doelstellingen zich nimmer manifesteren, vind ik mijn waarheid redelijk absurd. Hoeveel kostbare levenstijd laat ik in dat opzicht

aan me voorbijgaan?

Gelukkig bezit ik een bijzonder stel hersenen. Ontgoochelingen bij een afgelasting van enige opdracht of afwijzing van een eindresultaat proef ik liever niet; zo rijpvolwassen ben ik inmiddels best. Mijn flexibiliteit binnen het gestelde zegeviert en zet me vluchtig tussen de rij wachtenden, op de volgende to do allicht. Ook ik geloof op dat moment graag mee in Godot; een kwestie van gelijkstemming onder de dwaasheid waarmee ik me royaal vergat te vinden kunnen. Die enkeling ben ik niet langer én ik hoef niets te bekennen. Het leven kan ei zo na verkeren. Toch voel ik door mijn snelle vergelijk een instant weerstand. Kan ik mezelf aldus schalen en in eenzelfde hap de verloren tussentijd als een jammerlijk, bijhorend gegeven bij een eerder opgedrongen doelloosheid doorslikken? Dwingt het NU me tot resetten?

Meteen komt de dwingende vraag in me op of het NU naar believen en voor een leerbereide persoonlijkheid als mezelf werkelijk iets te bieden heeft. Terzelfdertijd tergt die gedachtenspelende mijn eigenheid. Ik weet namelijk maar al te goed wat het NU me kan brengen; niet enkel een kans tot verbinding met anderen, een vorm van vertier, maar evengoed ruimte voor zelfzorg en creativiteit. Elke mogelijke vorm van bestuiving zie ik met een natuurlijk elan als mensverrijkend, zélf in die wachtrij voor Godot. Niet zonder reden slaat een volgende vraag mij flagrant in het gezicht: als het NU zo waardevol is, en ik zo sterk met die overtuigingen leef, waarom keer ik het dan geregeld de rug toe? Mis ik het juiste draaiboek?

Elke doelstelling nodigt tot een bewustere beleving uit, zoveel is me duidelijk. De persoonlijke inbreng krijgt een welverdiende plaats en het doel wentelt zich krachtig tot de afronding. Er gaat bovenal geen tijd verloren. Onvoorspelbaarheid typeert echter het NU, wat leven voelbaar kwetsbaar maakt. Denkbaar vergt het moed om de richting die het NU aangeeft te durven onderkennen. Wordt mijn bereidwilligheid op de proef gesteld?

Het NU manifesteert zich ongetwijfeld bewust. Haar hoogste goed heeft nood aan ruimte zodat er iets intermenselijks kan ontstaan; iets wat moeilijker kan worden gestuurd. Een draaiboek is er immers nooit; de richting ergens wel. De vraag is of ik durf die in de ogen te kijken.

Linde Moreel, april 2021

1 JAAR LATER...

De tentakels van het monster verliezen aan kracht
Slimme tactische moves en mutaties helpen amper
We zijn op de goede weg en schoorvoeten naar het einde
Zowaar trilt de kracht de mist met mondjesmaat terug het bos in

Zwevende partikels ontwijken is de boodschap nog steeds
maar een prikje volstaat om ook dat even te vergeten
komen we aan het einde van deze mondmaskerfarce
of moeten we nog even doorbijten het komende halfjaar

Betweters schertzers anti-whatevers en tegenpolers
geen van allen zal aan het eind hun gelijk hebben gekregen
we zijn in de macht ja we komen vooraan te staan
laat ons al wat plannen maken of wachten we nog wat

een dik groot bombastisch feest zit stilaan in de pijn
de mist krijgt het nu zelfs moeilijk in de bossen
we kijken even gedwee terug naar dat voorbije jaar
oh hunkerend naar, fantaserend over en
genietend van de eindstreep in zicht...

Koen Lefebvre

Gelet op de noodzaak werd
deze cartoon aangepast,
overwegend het advies van
van een eventuele andere
bevoegde
illustrator

Euh...
niet uw hobby,
Uw beroep?

Task-
Force-
Mini-
Steriële
Be-
Slui-
Ten.

In deze buurt ben ik lang geleden
ooit geboren. Even voor wat nu
de brug met de lachende gezichten
kan worden genoemd, maar indertijd een
andere naam kreeg die misschien
ooit dient te verdwijnen tussen
de plooiën van de Tijd.

Zij hijst zich nu en dan op
om het leven even te laten
stilstaan aan weerszijden
van haar geijkte gelijk,
onze schepen te laten
traagvaren naar hun
onbespeelbare bestemmingen
van ongeduldig denken.

Om vervolgens, als het haar zint,
zich zacht neer te vleien en ieder
zijn gewenste gang te laten gaan.

Zo deelt ze weer zichzelf
met mensen en stad.

Onder een schijn
van grootse gebaren.

Georg Bernoff

*tekst en foto uit het laatste boek
"Waiting Walking Working - Een reis naar Iemandland"
van Bernard Noffels aka Georg Bernoff*

UIT HET LEVEN GEGREPEN

In de mate van het woord
Omdat tijd deed vergeten
Werken om de dood
Kan het schip verlaten
Voor een habbekrats
Vis zonder graten
Voor het tij kon keren
Elk woord belangeloos
Voor hen die schreeuwden
of zo goed als stemloos
hun leven de rug toekeerden
kon de wonde ooit gedicht
daar waar hun ziel stil bleef staan
hun gedrag vergeven
voor hen die hen durfden te woord staan
Of werd het stil
Zo stil dat het pijn deed
omdat niemand hen hier op aarde droeg
dat wat hen beneden hield
het vertrouwen miste om door te gaan
Tekens zagen zij niet
Onhoorbaar verzachtende woorden
Zwaar hun schouders
Verstokt hun adem
Hun weg was lang en glibberig
Houvast leek onbestaand
Tot een stem hen deed vermoeden
dat het tijd was om te gaan

Linde Moreel

Aan U de keuze!

Zo zou het toch moeten zijn hé! Als je naar de winkel gaat... dan kan je kiezen tussen abrikoos, bosbessen, aardbeien en nog veel andere soorten confituur. De ene al meer plakkend dan de andere.

In deze sombere tijden zou je moeten kunnen binnengaan in een vaccinatiecentrum, liefst met gratis mondkap... ok, het is een beetje kankerverwekkend maar ja, dit is nog niet echt bewezen en vooral er is nog niemand aan gestorven.

Dus je komt binnen en aan de balie spreekt een verkoper je aan... 'En... wij hebben verschillende soortjes voor u. Of je gaat voor een Johnson/Johnson, Moderna of Pfizer. Deze zijn

allen gekend voor hun zekerheid hoor. We hebben dan ook de meer robuuste producten... De SanSino en de Sputnik, beetje minder van afwerking, maar degelijke producten uit het Oosten. Enfin, ze kunnen tegen een stootje.'

De verkoper vraagt opeens... 'En kent u de Brits/Zweedse kwaliteit? Mijnheer, volgens de statistieken, en die zijn belangrijk hoor, is Volvo de veiligste auto ter wereld, uit Zweden. We hebben dus een Volvo in ons gamma... de AstraZeneca. Je kan altijd een kleine verzekering nemen, hier, direct, moest je last hebben van een klontertje. Maar ik zou niet twijfelen.'

Ja, wat moet je dan kiezen?

*Frank Mulleman
Jaar des Heeren, 19 maart 2021*

Alena Shekhovtsova

Beste José Kafka,

De lente komt en ik ben al 1 jaar thuis aan het werken. Amper drie maal geweest in de bureelruimte waar ik in normale omstandigheden meer ben dan in wakkere tijd thuis. De burger wordt bediend vanuit mijn paleis ipv de Keer der Vlamingenstraat. Maar het lukt ook, soms een beetje moeilijk hoor.

Ja, zoals je weet... ik ben een reiziger. Het laatste jaar bleef ik in eigen land. Gelukkig zijn de musea terug open. En ja, ik geniet van mijn museumpas. Om in de streek te blijven, ga eens naar tabaksmuseum in Werf, borstel en schoenmuseum in Izegem, en ja Textuur aan de overkant (voor mij) van de Leie, de geschiedenis van het vlas, in Kortrijk. In augustus was ik voor enkele dagen in de rustige Voerstreek, mijn plekje was de gezellige jeugdherberg in St Maartens Voeren. Een aanrader hoor, en niet duur. Mooi wandelgebied.

Een beetje verder weg zijn er ook musea hoor... kan je naartoe met De Lijn. Zonnebeke, oorlogsmuseum Passendaale; Deinze, museum Deinze en Leie en ondertussen stoppen in Machelen ad Leie voor Roger Raveel.

Ja, en dan ondergronds... Rioolmuseum in Brussel. Gewapend met foto-toestel, boterhamdoos en pulle water.

Maar het einde van de tunnel... is ooit in zicht hoor! Hou je goed hé!

*Frank Mulleman
Jaar des Heeren, 16 maart 2021*

Beste F. Kafka,

terwijl het kankerdiagnoses regent en de verkoopscijfers van de autoproducenten recordhoogtes halen lopen de straten vol mensen die elkaar van boven hun mondmasker met groeiende argwaan aankijken. Er zijn nog nooit zoveel auto's geweest.

Marc Coucke heeft zich nu, met een instap van 50 miljoen euro, ook op de voedingssector gestort. Ondertussen is hij als apotheker met voorrangregeling gevaccineerd met AstraZeneca. Ik hoop dat het zal helpen. Het volbouwen van de laatste open Vlaamse ruimtes met woondozen, naast en boven elkaar, waar de met de virussen van morgen bedreigden bij elkaar worden opgehokt, blijft ook geld in het immo-bakje brengen. Wat zal er eerst komen: de Apocalyps of de bouwstop? En Jupiler blijft drankblikjes maken waarmee de *mannen die weten waarom* het landschap versieren.

De NASA koos ervoor om zijn astronauten onderweg nen boterham met West-Vlaamse 't Groendal kaas mee te geven, en Ringo Starr heeft als 80-jarige een nieuwe EP uit, hopelijk op echt vinyl en niet als gebakken lucht 'in the cloud'. Het is dus nog niet allemaal naar de kloten, zoals met mijn godverdomse stomme naïeve hoop dat de Horeca terug open zal zijn op het Feest Van Den Arbeid 1 Mei.

Enfin, ik zit mij hier op te jagen en dat is niet goed voor mijn cholesterol, veel 't Groendal eten ook niet. Space is the place! Dat doet me denken aan die heerlijke muziek van Sun Ra zaliger. Zijn muziek staat netjes geklasseerd in mijn kot en zolang als Eneco NV mij elektriciteit levert en vinyl niet als een drager van besmettingsgevaar beschouwd wordt kan ik voortdoen. Ik heb mijn platencollectie daarom reeds preventief in levenslange quarantaine geplaatst. CD's leen ik soms wel uit, platen nooit!

Wat betreft reizen was ik te La Louvière in het Mill-Musée waar de prachtige sculpturen van de Roemeens-Belgisch kunstenaar Ianchelevici zaliger te zien zijn. Zéér de moeite waard. Te Liège was ik voor de tentoonstelling met o.m. het werk van Michèle Divoy, een Liègoise, collagiste eerste klasse waarmee ik, met Philippe Lemaire uit Le Grand

Nord er nog bij, de tentoonstelling Coller C'Est Rêver in De Geus te Harelbeke zou hebben. Vernissage was voorzien op zondag 3 Mei 2020. Peter Arthur Caesens, ZW - Vlaanderen's Belleman en nog zoveel meer, zou de tentoonstelling openen. Ik verwachtte er volk uit Vlaanderen, Wallonië en

Noord-Frankrijk. Maar de nacht van 1 op 2 maart 2020 brandde Peters huis met gans zijn levenswerk, de ABIB, af, met hemzelf erin. Miserere nobis. En daags na zijn begrafenisplechtigheid in Uitzicht Kortrijk kwam de eerste lock down, dus ook geen tentoonstelling, geen vernissage. Dan kwam de tweede lock down, en als je dit leest zitten we misschien tot over onze oren in de derde. Voorlopig ook in De Geus geen expo's meer.

Te Brussel kon de tentoonstelling Risquons Tout in het Wiels Museum nog wel. Maar tot hoelang nog? Ik vind dat gedoe met Covid 19 hoogst ongewenst, deprimerend, maar wat kan ik doen? Zeggen dat het niet waar is? Dat het een complot is, een staatsgreep van de farma? Ik ben een vrolijke idioot, maar dat zou meer dan idioot zijn.

We zijn gekloot en zeveren zal niet helpen. Dus ik zet Sunday Afternoon van The Kinks op: *Help me to sail away. Give me two good reasons why I should stay* (1966). Of wordt het Dead End Street (1967)? Ik hap naar courage. Zal ik een pilleke nemen? Van Coucke? *Help me to sail away*. Of een fles Mezzacoronawijn uit Italië bij Delhaize? (Nee, noch ik noch De Unie worden betaald om ongewild reclame te maken. Zie het als collateral damage, of pure corona-miserie.) Drink niet te veel en vergeet de buitenlucht niet.

Ja, de lente komt.

José Vandenbroucke

Beste José Kafka,

Ik heb het terug aan mijn been, mijn bioritme is gestoord voor 6 maand... vannacht moeten opstaan om al mijn wekkers een uur vooruit te duwen, enfin, de wijzers toch. Op mijn scheurkalender lees ik dat dit het Uur van de Aarde is! Waar in duivelsnaam halen ze dit vandaan. Moeten we niet meer terug naar de natuur? Kort bij uw voordeur kopen? We wonen op amper 130 km ten westen van de meridiaan van Greenwich... dus moeten we hier de 'Engelse' tijd hebben. Dus, sinds vandaag, de klok twee uur achteruit draaien. De zon staat nu het hoogst aan de hemel rond 14u30. Dit kan toch niet. Door de spoorweg werd er een soort universele tijd ingevoerd. Destijds had iedere kerktoeren een eigen uur.

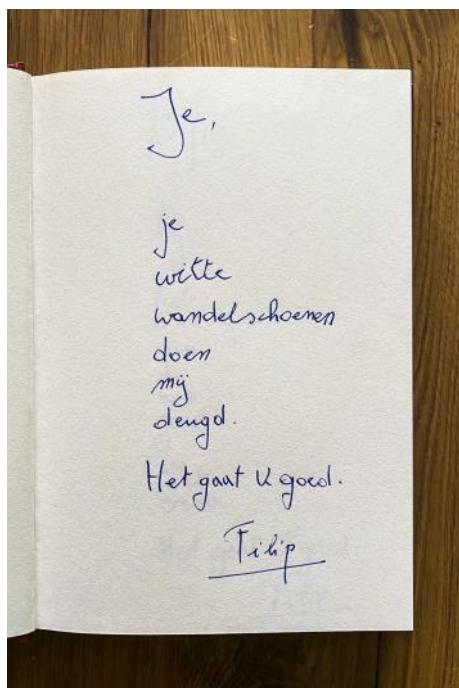
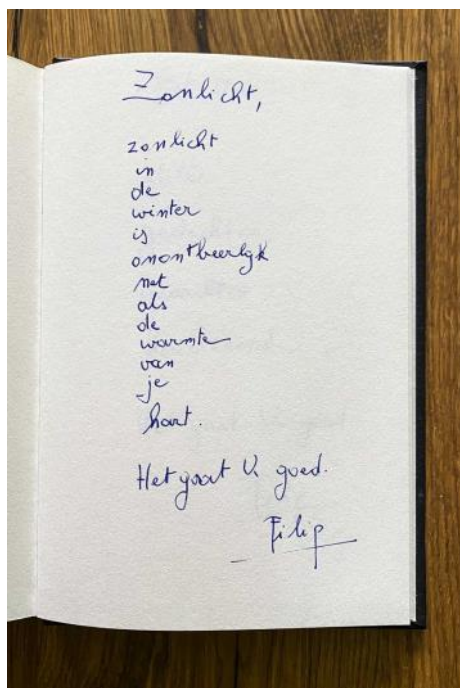
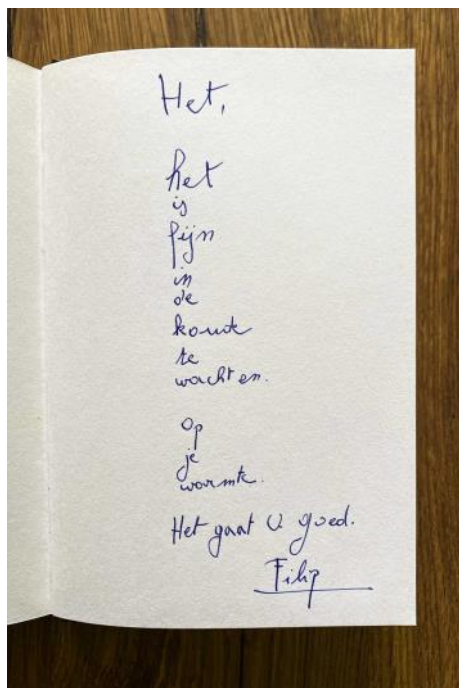
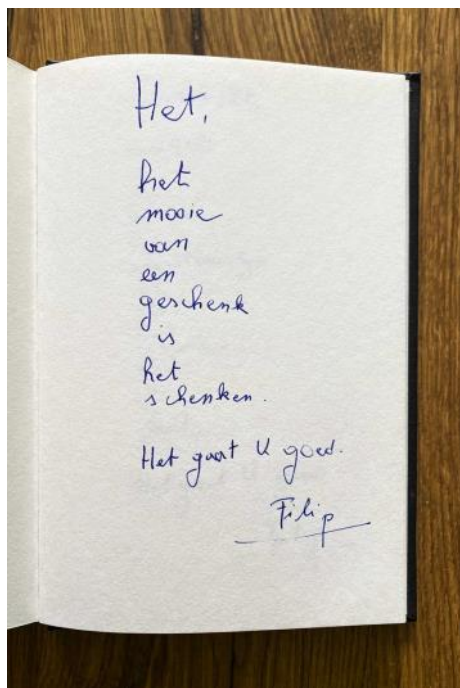

Dicht bij huis kopen? Er drijft een file in de buurt van het Suez-kanaal, met prijskaartje van € 400 000 000,01 per uur, met al onze noodzakelijke producten... fietsonderdelen, mondmaskers en bergen textiel voor de Primark, en natuurlijk olie. Met dank aan de lage loonlanden.

En ja, ons klein landje is toch meer dan Kafka hé. Zijn de kleuterscholen nu open of niet? Naar Primark moet je nu op afspraak... zolang de voorraad er nog is natuurlijk. En Jambon doet Martens 1 tot 7 achter... het einde van de tunnel is in zicht.

Was het nu de kip of het ei, wie was de eerste? Was het niet zo triestig, dan zouden we nog een beetje kunnen lachen!

Frank Mulleman, Jaar des Heeren, 28 maart 2021

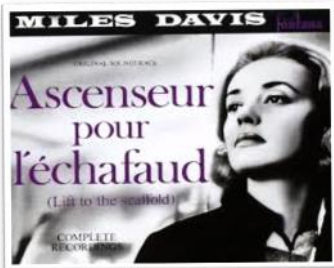

Ik slaap vast, en opeens nat wakker worden?

Heb je dit ook... joepie ik slaap vast, heel vast en opeens... is het een nachtmerrie? Ik, wakker, met meer dan gewoon klamme handen en zweet tussen mijn tenen. Mijn pyjama veranderd in een grote natte dweil. Mijn hart bonkt, het bonkt, wil door mijn borstkas bonken. Zal ik dit overleven? Het koud zweet loop van mijn rug naar alle richtingen. Blijkbaar een andere vorm van slapen in uw REM slaap. Dus is het volgens mijn gevoel... een super erge angstige droom!

Soms, kan je uw droom herinneren... dit was zo'n droom.... Door Covid19 is het sedert augustus dat ik nog in 'De Zuidertoren' was... op het 36ste verdiep, voor een vergadering, om de collega's te verdedigen... En toegeven, je hebt daar een mooi zicht over Brussel, vanop ietsje meer dan 150 meter hoogte... zeker bij mooie weer, de hoogste toren in België.

Nu de droom... de vergadering is gedaan... je neemt de lift naar 'nul', je stapt in... de deur achter u sluit, de deur voor u (dus de liftkooi) sluit, ... en je staat op een randje van amper 10 centimeter... en de liftkooi valt naar beneden, om amper 2 minuten later te landen op verdiep 'nul', 150 meter lager... En ik heb hoogtevrees! Je ziet de liftkabels, goed ingevet, hun ding doen... hoelang kan ik hier blijven staan op dit randje? Wat als de lift, voor ik val, terugkeert?... zullen mijn teentjes er nog zijn?

Terwijl ik deze letters op digitaal papier zet... stoomt Miles Davis met de filmmuziek van 'Ascenseur pour l'échafaud' door de luidsprekers... Deze film noir van Louis Malle uit 1958, waar een lift u de schrik van het leven wil geven... En ja, Miles Davis, moest de muziek spelen... hij en zijn groep zagen de film op het scherm en deden de muziek... dus live muziek bij een film! Mooi en jammer, niet gekend!

Gelukkig, gelukkig, zingt Marco Borsato, 'Dromen zijn bedrog!'.

Wandelen in
eigen streek.
Aflevering 2

Hebbes!

Ist voor TV
of voor
de Gazette?

De Smetvreeswereld

Handen wassen, wassen, wassen...
Afstand houden, afstand, afstand...
Mondmasker dragen, mondmasker, mondmasker...
Mekaar niet aanraken, niet aanraken, niet aanraken...
Niet knuffelen, niet zoenen, niet knuffelen, niet zoenen...
Niets, niets, niets...
Op de radio weergalmt het riedeltje als een mantra
Ik hou van andere mantra's
De 10 geboden van de Smetvreesraad

Je zult niet zoenen
Je draagt in groep een mondmasker
Je ontsmet dagelijks je handen meermaals
Je raakt mekaar niet aan
Je komt slechts met 4 personen samen
Je gaat mekaar niet troosten in geval van sterfte
Je kunt niet meer samen feesten met meer dan...
Dansen is dwepen met de duivel
Zingen, muziek maken, acteren is heiligschennis
Je zult niet meer samen tafelen

.... En het is Wereldwijd ! Geen uitwijkmogelijkheid !

Isolatie, opsluiten, steriel contact, zwaaien naar een scherm of een raam,
eenzaamheid, leegte, verlangen,...
Geen openbare toiletten !!! Geen terrasje aan het water.
Creativiteit verboden om samen te beleven.
Hoelang dulden we dit nog ??????
Wat dachten we dat we de wereld verder kunnen uitputten
met ons domme gedrag?
En laat ons aub geen beschuldigende vinger opsteken naar zij die wel
reeds over de schreef gingen, zij zijn niet de schuldigen !!!!!
We zijn het allemaal samen.
Ik wil weer leven samen met vele anderen !

Een optreden gehad?

Voor de nieuwe toestanden (ik gebruik niet graag de woorden virus, covid en corona) trad ik voor meerdere organisaties wel eens op met gedichten of zingen. De laatste keer hoestte ik voor de grap bij het op podium komen, dat vonden ze toen nog grappig. Het grootste deel van mijn gedichten en andere gaat over maatschappelijke problematieken. Vorig jaar en ervoor al vond ik dat we in een zieke maatschappij leven. Meer dan een jaar later mag je blij zijn als er iets met publiek mag gebeuren.

Zondagnamiddag 14/3 was er in meerdere steden in Vlaanderen de klimaat advocaat. 16/3 is de rechtszaak tegen onze regering begonnen. De regering aanklagen omdat ze niets doet, dan mogen ze dat voor bijna alle thema's doen vind ik. Het valt me snel op wanneer politici halve waarheden of simpelweg het omgekeerde van de waarheid verkondigen, kleine voorbeelden besparen of privatiseren in de sociale sector en in de strijd tegen armoede: dat is goed voor de bevolking hé, perfect beleid?

Met Nathalie Eggermont is afgesproken dat ik een gedicht mag brengen. Zij is ook al lang klimaativiste en schreef er een boek over en probeert tussen de shiften als spoedarts ook wat mogelijk is bij de PVDA en waarschijnlijk nog vele goede engagementen waar ik al dan niet van weet. Die ochtend was ik héél goed gezind, ik zette muziek op die ik repeteer of graag meezing. Ik dacht zo onderweg naar de supermarkt dat ik misschien slapenden wek met mijn zingen. Goed gezind omdat er die dag toch iets gebeurt dat me hoop geeft op een goede toekomst, een sprankeltje om me aan vast te houden. Die dag was winderig, half bewolkt met een kleine kans op een bui maar fris. De actie is aan de Leieboorden dus nam ik een beetje visgerei mee: nen kleinen telescopische lancée met een klein doosje tisters om er een draai aan te geven. Ik heb niets gevangen, daar was op voorhand al weinig hoop op, wel veel tikjes gehad van roofvis. De luidspreker werd getest en muziek opgezet, ik zat er net naast te viseen en heb benadrukt dat dit geen kwaad kan. Ze beten nog beter, maar ze vangen lukte dus niet.

Het volk stroomde toe, er was toestemming voor 100 man om tussen 14u30 en 16u actie te voeren.

Het begon met de poëzie. Ik mocht de spits afbijten. Ik bracht een kort ervoor licht aangepaste versie van mijn gedicht 'Wanneer.' Het gedicht 'Wanneer' is gepubliceerd in het poëzieboek van DiVerzen en in *Wanneer schrijf ik naar een ander, schrijf ik naar mezelf* van Villa Voortman. Dit gedicht dateert al van 2019 en is inderdaad een pleidooi. Voor die actie was gevraagd klimaatadvocaat te spelen en een pleidooi of iets dergelijks te schrijven. Die ochtend zocht ik in mijn gedichten wat daarop van toepassing is en ik vond er makkelijk een tiental.

Met het vele optreden voordien weet ik goed hoe het te brengen. Niet stil praten, af en toe naar het publiek kijken tijdens het lezen, niet te snel lezen en vooral luid en goed hoorbaar in de micro praten. Allemaal check goed gedaan als een geroutineerde. Erna was er iemand die uit zijn boek las, een boek dat ook in dit thema is. Ik vond het enorm spijtig dat het amper verstaanbaar was. Ik stond op een paar meters ervan en kon het net wel verstaan. Daarom denk ik dat de mensen verder het niet hebben verstaan. Erna waren er nog een paar kleine dingetjes die nog minder verstaanbaar waren. Normaal gezien zou Nathalie daar spreken. Ze was hees van haar bronchitis en deed dat daarom niet. Dat vond ik enorm spijtig, ze kan dat zo goed, ze heeft al veel voor publiek gesproken en ik vind dat ze dat prachtig kan doen. Daarom was het ganse optreden helemaal anders, wat warrig en nog soberder door deze bizarre tijden. Er werd wat gerapt door de man van het geluid en een paar van zijn maten. Ze hadden het over klimaat maar ik had niet het gevoel dat er op dat thema op voorhand werd gedacht maar eerder geïmproviseerd, dat rappen zorgt steeds voor wat ambiance maar toch had het meer mogen zijn. 15u15: We moesten een advocatenpose nemen.

Over de ganse tijd heb ik toch een beetje de politieauto's geteld. Ik heb 1 combi de Broeltoren-brug zien nemen. Ze gingen een beetje trager maar reden verder zonder stoppen. Zo gevaarlijk was het daar.

Erna was roepen en dansen, dan begonnen de troepen terug rustiger te worden. Er was nog tijd over en daar was weer een kans om iets te doen. Er werd nog gevraagd of iemand wou spreken. Op de een of andere manier voelde ik me geremd en heb dat niet gedaan, shame on you! Zonde!

Op het einde heb ik toch mijn blokflut bovengehaald en een paar noten van 'Bella Ciao' gespeeld. Er werd even meegezongen, spijtig dat ik niet meer repeteerde. Ik had meer klaarliggen en had écht de kans, kunde en motivatie. Dit heb ik bij andere optredens ook nog gehad, dat er kans was voor meer en dat ik die niet heb genomen, soms snap ik mezelf ook niet.

Erna onderweg naar huis heb ik de gemiste kans niet kunnen loslaten.

- Ik dacht dan aan wat ik nog allemaal had kunnen zeggen en doen.
- Ik dacht dan aan de klimaatactie in Brussel op 6 december 2008 of zoiets. Dat jaar zoals vele jaren op rij is er een klimaatactie in Brussel maar dat jaar was het de dag van de Sint. Friends Of The Earth had een boot gebouwd. Die boot ging van station Zuid tot aan de beurs, ik was de Sint op die boot.
- Ik had het kunnen hebben over 'The Big Ask', de eerste grote actie van Nic Balthazar. Mijn toenmalig liefje was de promotiecampagneleidster en dat was zelfs haar tijdelijke job. Ik zat die dag samen met haar, David Heller en Nic Balthazar op de trein van Gent naar Oostende. Ik heb de hele dag toen geholpen met het opzetten en afbreken. Ik was ook 1 van die mensen die figureerden. Dat filmpje speelden ze een paar keer zo net voor het nieuws. Leuke anekdote, in de trein had ik als grap tegen Nick zo gezegd van "hé ik ken je van ergens". Hij antwoordde dan met het opsommen van zijn TV programma's en zo, ik wist dat wel hoor. Erna

hebben we er nog over gelachen, dat liefde en ik.

-Ik had dus nog gedichten klaar liggen.

-Ik had zelfs Nahko Bear met 'Great Spirit' kunnen zingen. Dat liedje repeteer ik al een tijdje en ik durf het a capella zingen, die ochtend had ik het meermaals gezongen. Dat liedje gaat ook over goed voor onze planeet en andere zorgen.

-Ik had meer op mijn blokfluit kunnen spelen, niet alleen 'Bella Ciao' maar ook 'Prayer in C' van Lilly wood en Robin Schulz, dat liedje (het is ook het "geboorteliedje" van mijn lieve dochtertje) ben ik ook aan het oefenen en dat liedje gaat ook over klimaat. Ook al kan ik al die liedjes nog niet perfect, ik had gedurfd en goed of half goed kunnen jammen, het was mogelijk!

-Ik had ook een beetje Nathalie kunnen vervangen en speechen, ja, ik kan dat en heb het eigenlijk niet lang ervoor gedaan.

Een bezwaar tegen de klimaatzaak indienen omdat de naam fout is. Die naam gaat niet over waar het om gaat, ik zou het liever de vervuiling noemen, straight to the point. Zaag niet dat je niets aan vervuiling kan doen, op alle mogelijke manieren. Zonder vervuiling en niet gewoon duurzaam maar de lat nog hoger en herstellend.

Dan zou ik het kunnen hebben over allerlei kleine dingen die men in huis kan doen die besparen en goed zijn voor de natuur, dingen die ik mijn dochter leer zoals vuil oprapen en in de vuilbak gooien. Of over het ergste: de gewone mens is niet de grote vervuiler maar de bedrijven!

Was ik dan te dominant en zelfingenomen geweest, dat kan goed zijn maar omdat het voor een zo belangrijk thema en goed doel is vind ik dat het wél mag. Nogmaals, shame on you! Wat een gemiste kans, dat is mijn gevoel achteraf, ik was er écht niet goed van toen ik thuiskwam, het heeft een paar uur geduurd voor ik daarboven kwam.

Achteraf zei niemand dat ik slecht deed hoor, ik weet dat ik het niet slecht deed. Toch, na al dat opsommen gaan jullie denk ik ook wel kunnen zeggen: 'Ja die had meer kunnen en mogen doen'. Spijt komt achteraf, uit spijt kan je een les leren en dan de volgende keer beter hé.

Jérôme Duchateau

Benoit Goethals

Colofon

Medewerkers: Bernard, Marijke, Johnny, Frank, Anja, Linde, Linda, Koen, Miep, Jérôme, Bart, José, Filip, Danny, Joon, Geert, Heroen

Foto's/afbeeldingen: Arno, Bernard, Benoit, Frank, José, Stefanie, Alena, Heroen

Contact: tel 0497 48 02 65 of heroen@uniederzorgelozen.be